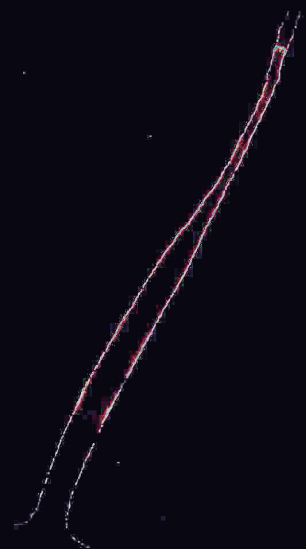

Hiljaista vettä

Susi Nousiainen

Susi Nousiainen

Hiljaista vettä

© Susi Nousiainen 2025

Kannet: Susi Nousiainen & Joonas Puuppo

Taitto: Joonas Puuppo

ISBN: 978-952-80-9702-0

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Painopaikka: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

Työskentelyä on tukenut Koneen Säätiö.

Ihmiset, he rakentavat itselleen verkon.

Kallion kylkinahasta he kuorivat liuskoja,
vüittävät irti maan
kesken jääviä hengähdyksiä, kiven kappaleita,

kiteitä, järkäleitä, putoavia lauluja,
malmin riekaleita.

Ihmiset, he sulattavat kivenrippeet koteloiksi,

ajatusten toukille niiden kasvaa,
vieta hentoisille, pienille niin,
ettei iho vieta pidä
itsen sisältöä tunlista erillään.

Ihmiset, he alkavat verkossa kasvattaa

koneiden kotelossa sanannuppuja,
aukeavista nupuista kypsyvät tunteet
näkyviksi sanoiksi.

Sanat, ne kantavat tunteen toiseen ihmiseen,
suumuttomien sähköhuoneiden läpi.

Käikuvassa kevättyössä
hän etsii sormilla sanojaan.

Sanoo sen kaiken kivun, käsiensä kautta,
sanoo uudelleen läpi lukemansa,
pyyptää huutamalla,

kalliota murtumaan,
metsää kuohahtamaan,
pyyptää tilaa

leikkii taas vapaasti
kuin ei olisi valtaa satuttaa,
olisi valta, satuttaa
toista, ihmistä.

Ei hän oikeastaan edes keksi mitään vihaista,
hän vain toistaa

toistaa muiden luomaa kollaasia,
toistaa merkkejä, jotka tuntuvat neutraaleilta,
kunnes
niiden merkitykseksi tietää väkivallan.

Hän katsoo sisään näyttöön, hän ei katso ulos.

Toistaa,
ei huomaa miten vuodenaika vaihtuu,
ei huomaa itse muuttuvansa.

Viivasuoraan mullasta taivaalle maan ihon läpi,
ilman läpi,
nousee oksa, puun huippu,
halkaisee takana avautuvan maiseman.

Oksa lävistää ilman, jättää tuulen aaltoilemaan alas,
kaarnaansa pitkin.

Taivas pysyttelee paikoillaan ja odottaa, ei näyttävyydellä liikkuvana.
Ilma kerrä paimetta, sää seisoo,
vain paikallaan pysyvän taivasmännyn latvapauke
paljastaa sen sykkeen.

Kun seisahtuu tunnustelemaan odotusta,
kieltäytyy liikkumasta,
vaikka ihmisten maailma käskää,
kuulee:

korkealta

nousee ensimmäinen aalto kevättä,
ei vielä aistimukseksi nimettävää.

Valoisimpina iltoina hiljaiseen lumikasan reuna salaa madaltuu tuohien yltä.

Valumisen paljastaa puun valkoista pintaa,
rakeisen harmaata koivunihhoa,
märkkää, odottavaa tummaa.

sanoja, sanoja, meemejä

"nämä ihmiset "

ja

nämä ihmiset ja nämä ja

nämä ja

nämä ihmiset pitäisi

pitäisi

kaikkihan tietää että

"nämä ihmiset pitäisi vaan "

ja sitten vielä

9 789528 097020